



Rade Krstić

DVAJSET TISOČ MILJ POD MORJEM

TAKO MALO JE TREBA

Tako malo je treba,
da nas več ni,
da izginemo,
odidemo.

Tako malo je treba,
da rana zacvili,
da bolečina
izstopi,
da se izsuši kri.

Tako malo je treba,
da puščica zgreši svoj cilj,
da se na vrhu sveta prelomi sončni žarek,
da iz enega samega zrna
vzklije poslednja beseda.

Tako malo je treba,
da počí milni mehurček,
da se iz gosenice prelevi metulj,
da na koncu vsega izdihne pesnikov jaz.

DAVEK PISANJU

Vsako pismo nosi pomembne črke.
Vsaka črka nosi pomembno misel.
Vsaka misel je iz onstranstva
prinesena pod pesnikov jezik.

Plačati je treba
davek pisanju,
naj je to pismo,
naj so to črke,
naj je to misel.

Z vsako vrstico se preselimo
nekam drugam, nekam globlje,
nekam za zidove nesmisla.

Pisanje zahteva dragocene stvari.
Telo in dušo je treba zastaviti.
Meso in kri je treba zamenjati.

Če si kdo drug, če si matematik,
se ti številke približajo kot pismo,
kot skrivnostna abeceda dovršenih spoznanj.

Plačati je treba davek pisanju,
naj gre za simbole in šifre
ali za preproste oblike duha.

JUTRO

To jutro je narejeno
iz megle in tisočih sončnih žarkov,
ki se trudijo zasijati na strehi.

Vsako noč je treba prespati.
Vsako jutro je treba vstati.

Golobi se spreletavajo
od okna do okna
in s svojim perjem prhutajo,
tako da odganjajo megleno zaveso.

Jutro pa ostane isto.
Noč ga je v svojih talilnicah
preoblikovala v večno nespremenljivo
pesem brez rim in metafor.

Kaj pomeni drevo na samem?
Ali mu veje štrlijo vsaksebi?
Ali v koreninah čuti bližnjo pomlad?

Jutro ima vsak odgovor skrit
v svojih mrzlih nedrjih.
Jutro je prebedela noč.

SKOZI BESEDO DO NIČA

Skozi besedo do ničā.
Skozi nesmiselne misli
do prve pesmi.
Skozi noč
do jutra.

Pesnik ustvarja
iz dneva v dan,
iz noči v noč,
iz ure v uro,
iz sekunde
v sekundo.

Nič ga ne more zmotiti.
Pri njem je vsa večnost
posrkala najskrajnejša čustva.
Pri njem se je ustavila kraljica časa
in mu zapovedala, kako hitro naj zapisuje
življenjsko pomembne stvari.

Skozi besedo do ničā.
Nekje na koncu je človek,
ki ga posvečenci imenujejo priča.
Vse to izraža en sam pesniški stavek.

PESNIŠKA SAMOTA

Je stanje,
ko ne moreš
dvigniti glave
in se zazreti v nov dan.

Je stanje,
ko ti zmanjka besed
in se moraš ravnati po slovarju.

Je stanje,
ko odideš stran od teksta
in si natočiš sveže vode.

Je stanje,
ko si žejen in lačen,
pa še vedno iščeš
spodbudno besedo,
še vedno se siliš
izreči neizrečeno.

Takšna je pesniška samota,
ki jo navadni ljudje prezrejo
ali pa rečejo, da niso nič novega slišali.

OBDAJANJE

Kako globoka je žalost,
ki ne mine.

Ljudje se sprehajajo
drug skozi drugega,
da bi potešili
lakoto in žejo.

O, tihi trenutek dneva!
O, tiha privlačnost!

Nepresegljiva modrina
med nepremakljivimi
stvarmi iz zraka.

Sijanje utrujenosti,
ki večnost polaga
pred prag dneva
in tihe noči.

ŽALOST

Kaj sem zagrešil,
da me, usoda, tako tepeš?

Komu naj dam svoje srce,
ki ranjeno visi med mano in tabo?

Ta blažena tišina,
ki pride po zlati melodiji,
mi vdihuje življenje in zbranost.

Počasi narašča
meč skrajne bolečine,
ki ga ni moč izdreti
iz trdega tkiva.

Prisluhni tem besedam,
kdorkoli se ustaviš za hipec
pred osamljenim kamnom trpljenja!